

noot, en een andermaal ontliet hij zijn vader, omdat hij zoo onbarmhartig getuchtigd was.

— 't Moest den armen jongen wel zwaar vallen, die ouders liefde toe te dragen, merkte Louise aan.

— Innig bleef hij aan hen gehecht, en als hij in later jaren 't erkende, dat ze in hun strengheid de karakters der kinderen niet genoeg onderscheiden hadden, voegde hij er bij: „Ze moenden 't van harte goed met mij.” Zelf voorstander van ernstige tucht, zei hij toch: „De vreesachtigheid, die er door te groote strengheid in de kinderen gekomen is, gaat er in heel hun leven bezwaarlijk weêr uit.” Schuchter en afgetrokken was hij onder hun tuchtroede geworden; maar ook een krachtig ligchaam en daarbij achting voor regt en regel, eerbied voor de wettige magt, afkeer van losbandigheid en willekeur had hij er aan te danken. Hans Luther had zijn zoon waarlijk lief: dikwijls bad hij voor 't bed van den jongen, dat hij tot Gods eer opgroeijen zou. Een regtsgeleerde wilde hij van Martijn maken, en naar vermogen ondersteunde hij zijn zoon, toen deze in 1501 naar de hoogeschool te *Erfurt* ging. De moeder wordt geroemd als eerbaar, godsdienstig en een voorbeeld voor andere vrouwen. „Het strenge leven mijner moeder dreef mij naar het klooster,” zei Martijn.

— Dat hadden zijn ouders toch zeker wel het minst bedoeld.

— Een diepen afkeer had zijn vader van 't vadsige monnikenleven, en hij was er de man niet naar om zijn gevoelen ligt op te geven. Hij kon het zijn zoon dan ook moeilijk vergeven, dat deze het kloosterleven koos; maar Martijn meende Gode meer te moeten gehoorzamen dan de menschen. Eerst later erkende hij, en beleed het toen ook, dat de stem zijns vaders de ware Godsstem was geweest.

— Luther's naauwgezetheid van geweten, zijn gestrengheid tegen zich zelf zijn zeker nog wel de beste vruchten van die opvoeding. Toch is 't mij soms alsof hij, gelijk Paulus, de tucht der wet in al haar strengheid moest gevoelen, om